

samme Formiddag befandt han sig udenfor Dyhrings Dør.

Den unge, knap treogtyveaarige Journalist, der ved sin Levevis var et Forargelsens Tegn for de letopskræmte Københavnerne, ja hvis Navn rundtom i Landet var bleven ensbetydende med, hvad man i borgerlige Krese kaldte »den moderne, evropæiske Fordærvelse«, beboede en flot Førstesalslejlighed i et af Byens bedste Kvarterer. Skønt Klokken var næsten tolv, da Per ringede paa hos ham, var han først ifærd med at staa op, og hans Husholderske vilde netop nægte ham hjemme, da en Dør henne i Gangen blev aabnet paaklem, og Dyhrings gyldenblonde Hoved viste sig i Halvmørket med en Silkepapirspapillot om hver af Moustachespidserne.

»Ah, er det Dem!« sagde han; Tonen lød lidt skuffet. »Naa ja, . . . gaa De kun ind. Min Frisør er i Øjeblikket hos mig. Jeg skal om to Minutter være til Tjeneste.«

Per fik ikkedesmindre god Tid til at se sig omkring i Dyhrings Stuer, om hvis udskejende Luksus der rundt i Byen løb saa mange overdrevne Beretninger. Elegant var der dog uimodsigeligt: silkebetrukne Møbler i Arbejdsværelset, Gobelinstapet, Malerier; Stabler af Bøger og Tidsskrifthefter henkastede i Stolene; dertil et Harem af Dameportræter paa Skrivebordets Ibenholtsplade. Inde i den tilstødende Spisestue, hvortil Døren